

R. F. Kuangová

DRAČÍ REPUBLIKA

Host

Pokud máte rádi temnou
fantasy pro dospělé,
určitě sáhněte po tomto
mistrovském díle
její nejmladší a možná
nejtemnější dcery.

The Fantasy Book Review

The Dragon Republic

Copyright © 2019 by Rebecca Kuang

All rights reserved

Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019

Jacket illustration © JungShan

Maps by Eric Gunther © 2017 Springer Cartographics

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1873-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1874-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1875-3 (MobiPocket)

Arlung, před osmi lety

„No tak,“ žadonil Ming-ča. „Prosím, chci to vidět.“

Ne-ča chytil bratra za buclaté zápěstí a odtáhl ho zpátky z mělčiny. „Nemáme chodit za lekníny.“

„Ty to snad nechceš vědět?“ skuhral Ming-ča.

Ne-ča zaváhal. I on chtěl vidět, co se nachází v jeskyních za říčným zákrutem. Sluje na řece Devíti zákrutů byly pro děti Jinových záhadou už od narození. Od mládí poslouchaly varování před temnými spícími zly, jež se skrývají za ústími jeskyní, a nestvůrami číhajícími uvnitř, které už se nemohou dočkat, až jim nějaké nerozumné děti napochodují rovnou do chřtánu.

Už jen to by samo o sobě zlákaloby všechny děti Jinových, bez výjimky dobrodružné až hrůza. Slýchaly však i zvěsti o drahocenných pokladech, o hromadách perel, jadeitů a zlata pod hladinou. Učitel klasiků jednou Ne-čovi řekl, že v oněch říčních jeskyních nevyhnutelně skončí každičký šperk ztracený ve vodě. A Ne-ča míval občas za jasného počasí dojem, že vidí z okna svého pokoje záblesk slunečních paprsků na třpytivém kovu v ústech jeskyní.

Hrozně moc chtěl ty jeskyně prozkoumat už celé roky a dnes, kdy všichni měli tolik práce, že nevěnovali pozornost ničemu jinému, na to byl den jako stvořený. Jenže Ne-ča dostal na starost dohlížet na Ming-ču. Ještě nikdy mu samotnému nesvěřili dozor

nad bratrem — až dodnes na to byl vždycky moc malý. Ale tento týden byl otec v sídelním městě, Ťin-ča byl na akademii, Mu-ča byla za hranicemi v hesperských Šedých věžích a zbytek paláce byl tak vysílený matčinou náhlou nemocí, že služebnictvo kvapně strčilo Ming-ču Ne-čovi do náruče a oběma jim nařídilo, ať se chovají slušně. Ne-ča chtěl dokázat, že takový úkol není nad jeho síly.

„Ming-čo!“

Bratr už zase stál na mělčině. Ne-ča zanađával a vrhl se do vody za ním. Jak může být šestiletý kluk tak rychlý?

„No tak,“ naléhal Ming-ča, když ho Ne-ča chytil kolem pasu.

„To nejde. Měli bychom malér.“

„Máti už týden nevylezla z postele. Ta se o tom nedozví.“ Ming-ča se zavrtil v Ne-čově sevření, otočil se k němu a šibalsky se zakřenil. „Já to nepovím. Služebnictvo to nepoví. Ty jo?“

„Ty démone jeden mrňavej.“

„Jenom chci vidět vchod.“ Ming-ča k němu vzhlédl s úsměvem plným naděje. „Nemusíme chodit dovnitř. Prosím?“

Ne-ču to obměkčilo. „Tak dojdeme jenom za zákrut. Můžeme se podívat na ústí jeskyní zdálky. A pak se vrátíme, jasný?“

Ming-ča radostně zavýskl a vrhl se s cákáním do vody. Ne-ča se vydal za ním a sehnul se, aby mohl vzít bratra za ruku.

Ming-čovi nedokázal nikdy nikdo nic odepřít. Jak by taky ano? Byl tak buclatý a veselý, čilé klubíčko radosti a smíchu, učiněný klenot paláce. Otec ho zbožňoval. Ťin-ča a Mu-ča si s ním hráli vždycky, když se mu zachtělo, a nikdy ho neodháněli, jako Ťin-ča tolikrát odháněl Ne-ču.

Ze všech nejvíc se v něm zhlížela matka — snad proto, že jejím ostatním synům bylo souzeno stát se vojáky, ale Ming-ču si mohla nechat celého pro sebe. Oblékala ho do skvostně vyšívaného hedvábí a ověšovala ho tolika zlatými a jadeitovými amulety pro štěstí, že Ming-ča při chůzi neustále cinkal, obtěžkaný břemenem

šťěstěny. Palácové služebnictvo s oblibou vtipkovalo, že Ming-ču je vždycky slyšet, ještě než se objeví na dohled. Ne-ča mu chtěl říct, ať ty šperky odloží, jelikož se bál, že by ho mohly stáhnout pod hladinu, která mu už sahala k hrudi, ale Ming-ča se řítil vpřed, jako by nevážil vůbec nic.

„Tady zastavíme,“ nařídil Ne-ča.

Došli ke slujím blíž, než kdy v životě byli. V ústích jeskyní byla taková tma, že Ne-ča neviděl dál než dvě stopy od vchodu, ale jejich stěny vypadaly krásně hladké a třpytily se milionem různých barev jako rybí šupiny.

„Hele.“ Ming-ča ukázal na něco ve vodě. „To je otcův plášť.“

Ne-ča se zamračil. „Co dělá otcův plášť na dně řeky?“

Těžký oděv, napůl zasypaný pískem, však nesporně patřil Jin Vaisrovi. Ne-ča zahlédl dračí erb vyšíty stříbrnou nití na sytě blan-kytné modři, kterou směli nosit jen členové rodu Jinů.

Ming-ča ukázal na nejbližší sluj. „Dostal se tam z jeskyně.“

Ne-čovi ztuhla krev v žilách nevysvětlitelnou, mrazivou hrůzou. „Zmiz odtamtud, Ming-čo.“

„Proč?“ Ming-ča, umíněný a nebojácný, se začal brodit blíž k jeskyni.

Na hladině se začaly dělat vlny.

Ne-ča napřáhl ruku, aby si bratra přitáhl zpátky. „Počkej, Ming-čo...“

Z vody se vyřítilo něco obrovského.

Ne-ča zahlédl mohutný temný obrys, něco svalnatého a svinutého jako had, ale pak se nad ním vzedmula veliká vlna a stáhla ho tváří dolů pod hladinu.

Řeka neměla být hluboká. Voda sahala Ne-čovi jen po pás a Ming-čovi k hrudi, a čím blíž byli ke sluji, tím byla mělčí. Když ale Ne-ča pod vodou otevřel oči, měl dojem, že hladina je na míle daleko a dno jeskyně se mu zdálo ohromné jako samotný arlungský palác.

Viděl, jak se ze dna sluje line světlezelené světlo. Viděl tváře, krásné, ale bezoké. Lidské tváře vrostlé do korálů a písku a nekonečnou mozaiku posetou stříbrnými mincemi, porcelánovými vazami a zlatými cihlami, naleziště pokladů táhnoucí se dál a dál do sluje až tam, kam už nesahalo světlo.

Zpozoroval zákmit pohybu, tmavého na pozadí světla, který zmizel stejně rychle, jako se objevil.

S vodou tady něco nebylo v pořádku. Něco zveličovalo a měnilo její rozměry. Co mělo být mělké a slunné, bylo hluboké — hluboké, temné a děsivě, uhrančivě tiché.

Ne-ča v tom tichu zaslechl slabý zvuk bratrova křiku.

Začal zběsile kopat ve snaze vyplavat na hladinu. Zdála se být míle daleko.

Když se konečně vynořil z vody, mělčina už byla zase jen pouhou mělčinou.

Ne-ča si vytřel z očí říční vodu a snažil se popadnout dech. „Ming-čo?“

Po bratrovi nebylo ani stopy. Na řece se udělaly karmínové skvrny. Některé z nich byly pevné, chuchvalcovité. Ne-čovi došlo, co jsou zač.

„Ming-čo?“

Nad řekou vládlo ticho. Ne-ča se vyhrabal do kleku a začal dávit. Zvratky se mísily s krvavou vodou.

Uslyšel, jak něco cinklo o kameny.

Sklopil oči a uviděl zlatý nákotník.

Pak uviděl, jak se před slujemi zvedá nějaký temný obrys, a uslyšel hlas, který přicházel odnikud a vibroval mu až v kostech.

„Ahoj maličký.“

Ne-ča zařval.

Část I

Kapitola 1

Úsvit zastihl *Buřňáka*, jak vplouvá zvrženou mlhou do přístavního města Adlagy. Ostraha přístavu rozvráceného útokem svazových vojáků během třetí makové války se stále ještě nevzpamatovala a v podstatě nefungovala vůbec, zejména pokud šlo o zásobovací loď plující pod vlajkou říšské domobrany. *Buřňák* proklouzl kolem přístavních úředníků bez větších potíží a zakotvil tak blízko městských hradeb, jak jen to šlo.

Rin se opírala o příď, snažila se na sobě nedat znát, že jí cuká v rukou i nohou, a pokoušela se vytěsnit tepavou bolest ve spáncích. Hrozně moc potřebovala opium a nemohla si je dopřát. Dneska musí být ve střehu. Akční. Střízlivá.

Buřňák přirazil k molu. Cch'-kche se shromáždili na horní palubě a v napjatém očekávání sledovali zamračenou oblohu, zatímco minuty pomalu plynuly.

Ramza si začal podupávat. „Už je to hodina.“

„Trpělivost,“ odpověděl Čchagan.

„Třeba Unegen zdrhnul,“ řekl Pa-ti.

„Nezdrhnul,“ opáčila Rin. „Říkal, že bude potřebovat čas až do poledne.“

„Taky by byl první, kdo by skočil po příležitosti, aby se nás zbavil,“ dodal Pa-ti.

Něco na tom bylo. Unegen, beztak jednoznačně nejlekavější ze všech cch'-kche, nadával na jejich nadcházející misi už několik dní. Rin ho vyslala napřed po souši, aby omrkl jejich terč v Adlaze. Ale vhodná chvíle pro sraz rychle ubíhala a Unegen se neobjevoval.

„To by se neodvážil,“ řekla Rin a ošila se, protože ji samou námahou z mluvení bodalo v lebeční spodině. „Víš, že bych si ho našla a stáhla ho zaživa z kůže.“

„Mm,“ udělal Ramza. „Liščí kožešina. Potřebuju novou šálu.“

Rin se vrátila pohledem k městu. Z adlažského újezdu zůstala zvláštní rozvalina, napůl živá a napůl zpustošená. Jedna polovina vyšla z války netknutá, druhá byla vybombardovaná tak důkladně, že zčernalou trávou prosvítaly jen domovní základy. Dětila je od sebe tak úhledná hranice, že procházela dokonce i středem některých domů — ty byly z jedné strany ohořelé a obnažené, zatímco druhá strana sice vrávorala a úpěla v mořském větru, ale pořád stála.

Rin si moc neuměla představit, jak mohl v újezdu zůstat ještě někdo živý. Pokud si tady mukenští vojáci počínali stejně důkladně jako v Golyn Nís, měly po nich správně zůstat jen mrtvoly.

Nakonec se z ožehnutých trosek vynořil krkavec. Dvakrát obkroužil *Buřňáka* a pak se snesl rovnou k lodi, jako by tam měl vyhlédnutý cíl. Čchara zvedla vatovanou paži. Krkavec vyrovnal střemhlavý let a sevřel jí spáry zápěstí.

Čchara mu přejela ukazováčkem po hlavě a hřbetě. Krkavec si načechral perí a Čchara ho zvedla, aby měla jeho zobák u ucha. Uplynulo několik vteřin. Čchara stála se zavřenýma očima a napjatě poslouchala něco, co nikdo z ostatních neslyšel.

„Unegen vyhmátl Jüan-fua,“ pronesla. „Na radnici, za dvě hodiny.“

„Tak to asi tu šálu nedostaneš,“ prohodil Pa-ťi k Ramzovi.

Čchagan vytáhl zpod stolu nějaký pytel a vysypal jeho obsah na palubu. „Všichni se oblečte.“

S nápadem, aby se navlékli do ukradených uniform domobrany, přišel Ramza. Uniformy byly to jediné, co jim Moag nedokázala prodat, ale nebylo těžké je sehnat. V každém opuštěném přímořském městě ležely u silnic neuspořádané haldy hnijících mrtvol a cch'-kche už po dvou výpravách nashromáždili dostatek oblečení, které nebylo ohořelé nebo zakrvácené.

Rin si u své uniformy musela vyhrnout rukávy i nohavice. Mrtvol s její postavou bylo pomálu. Při zavazování tkaniček musela přemáhat nutkání na zvracení. Blůzu svlékla z těla zaklíněného v nedohořelé pohřební hranici a zápach zuhelnatělého masa z ní tak úplně nevyvanul ani po třetím praní ve slané vodě oceánu.

Ramza, směšně navlečený do uniformy o tři velikosti větší, jí zasalutoval. „Jak vypadám?“

Sklonila se k botám, aby si utáhla šněrování. „Proč to máš na sobě?“

„Prosím, Rin...“

„Nikam nejdeš.“

„Ale já chci —“

„Nikam nejdeš,“ utála ho. Ramza byl sice muniční génius, ale také byl malý, vyhublý a v boji byl naprosto k ničemu. Nehodlala ztratit svého jediného ženistu schopného pracovat se střelným prachem jen proto, že neumí zacházet s mečem. „Ne že tě budu muset přivázat ke stěžni.“

„No tak,“ škemral Ramza. „Už na týchle lodi trčíme kolik tejd-nů a já mám takovou mořskou nemoc, že je mi při každém kroku na blití...“

„To je blbý.“ Rin si provlekla opasek poutky.

Ramza vytáhl z kapsy hrst rachejtlí. „Tak za mě odpálíš tyhle?“

Rin se na něj přísně zadívala. „Tys zřejmě nepochopil, že se nesnažíme vyhodit Adlagu do povětří.“

„To ne, jenom se snažíš svrhnout místní samosprávu, to je mnohem lepší.“

„S co nejnižším počtem civilních obětí, a to znamená, že tě nepotřebujeme.“ Rin napřáhla ruku a zatukala na osamělý sud opřený o stěžeň. „Dohlídneš na něj, Aračo? Hlavně ať neopouští loď.“

Z vody se vynořila rozmazaná, nehezky průhledná tvář. Arača trávil většinu času ve vodě, pomáhal jim dopravovat lodě tam, kam bylo třeba, a když zrovna nepřivolával svého boha, nejradši odpocíval v sudu. Rin ho nikdy neviděla v jeho původní lidské podobě. Nebyla si jistá, jestli vůbec ještě nějakou má.

Aračovi při řeči vycházely z úst bubliny. „Když budu muset.“

„Hodně štěstí,“ utrousil Ramza. „Jako bych nedokázal utýct pitomému sudu.“

Arača k němu naklonil hlavu. „Měj prosím na paměti, že bych tě ve chvílce dokázal utopit.“

Ramza se nadechl k pádné odpovědi, ale ve stejnou chvíli Čchagan nařídil: „Každý si něco vyberte.“ S řinčením oceli vysypal na palubu truhlu plnou domobraneckých zbraní. Pa-tí s důraznými námitkami vyměnil své nepřehlédnutelné devítihroté hrábě za standardní pěchotní meč. Su-ni sáhl po říšské halapartně, ale Rin věděla, že bude mít zbraň jen naoko. Jeho specialitou bylo rozbíjení lebek pěstmi zvíci štítů. Nic jiného nepotřeboval.

Rin si připjala k pasu zakřivenou pirátskou šavli. Nebyla to standardní zbraň domobrany, ale domobranecké meče pro ni byly moc těžké. Moagini kováři jí vyrobili něco lehčího. Ještě si nezvykla na úchop, ale také pochybovala, že dnešní den skončí zrovna soubojem na meče.

Pokud se situace bude vyvíjet tak špatně, že se do toho bude muset vložit i ona, skončí to požárem.

„Tak ještě jednou.“ Čchagan přešel shromážděné cch'-kche bleďýma očima. „Tohle je přesně mířená akce. Máme jediný cíl. Je to atentát, ne bitva. Žádní civilisté neprijdou k úhonně.“

Výmluvně se zadíval na Rin.

Ta si založila ruce. „Já vím.“

„Ani neúmyslně.“

„Já vím,“ zopakovala už důrazněji.

„Nech si toho,“ ozval se Pa-ťi. „Odkdy toho tolik naděláš s oběťma?“

„Už jsme vašemu lidu způsobili dost škod,“ odpověděl Čchagan.

„To tys jim způsobil dost škod,“ opáčil Pa-ťi. „Já ty přehrady neprotrh.“

Čchara se při těch slovech ošila, ale Čchagan dělal, jako by nic neslyšel. „Už nebudeme ubližovat civilistům. Rozuměli jste?“

Rin trhaně pokrčila ramenem. Čchagan si rád hrál na velitele a ona byla málokdy ve stavu, kdy by se tím zatěžovala. Ať si je komanduje, jak se mu zlíbí. Jí záleží jen na tom, aby tenhle úkol splnili.

Tři měsíce. Dvacet devět cílů, všechny bezvadně zabitě. Ještě jedna hlava do pytle k ostatním a pak už poplují na sever, aby zavraždili svůj úplně poslední terč — císařovnu Su Ta-ťi.

Rin při tom pomýšlení ucítila, jak se jí po šíji rozlévá ruměnc. Dlaně se jí začaly nebezpečně potit.

Teď ne. Ještě ne. Zhluboka se nadechla. Pak znovu, zoufaleji, protože horko už se jí začínalo šířit tělem.

Pa-ťi jí sevřel rameno. „Jsi v pořádku?“

Pomalou vydechla. Přinutila se počítat od deseti k nule, pak po lichých číslech do čtyřiceti devíti a pak zase zpátky po prvočíslech. Tuhle fintu ji naučil Altan a vesměs fungovala, tedy aspoň když se přitom snažila nemyslet na něj. Nával horečky opadl. „Nic mi není.“

„A jsi střízlivá?“ vyzvídal Pa-ťi.

„Jo,“ řekla upjatě.

Pa-ťi jí dál svíral rameno. „Určitě? Protože...“

„Zvládám to,“ odsekla. „Pojďme tomu hajzlovi rozpárat břicho.“

Před třemi měsíci, hned po vyplutí ze Spýru, čelili cch'-kche jistému dilematu.

Konkrétně tomu, že neměli kam jít.

Bylo jim jasné, že na pevninu se vrátit nemohou. Ramza velmi bystře podotkl, že pokud byla císařovna ochotná vydat cch'-kche mukenským vědcům, nebude mít radost, až je uvidí živé a volné. Rychlá, kradmá výprava pro zásoby do jakéhosi přímořského městečka v provincii Hada jim to podezření potvrdila. Na obecních nástěnkách byly vylepené tváře jich všech. Byli prohlášeni za válečné zločince. Na jejich zatčení byla vypsána odměna — pět set říšských stříbrných za mrtvé, šest set za živé.

Ukradli tolik beden s proviantem, kolik zvládli, a honem zmizeli z provincie Hada, než si jich někdo všimne.

Po návratu do Omonodského zálivu probrali své možnosti. Tím jediným, na čem se všichni dokázali shodnout, byla potřeba zabít císařovnu Su Ta-ťi — Zmiji, poslední členku Trojlístku a zrádkyni, která zaprodala jejich národ Mukenskému svazu.

Bylo jich však devět — bez Kitáje osm — proti nejmocnější ženě v říši a spojeným silám říšské domobrany. Měli skrovné vybavení, jen tolik zbraní, kolik stihli pobrat, a uloupenou plachetnici, tak otřískanou, že polovinu času trávili vyléváním vody ze spodních palub.

A tak se vydali na jih podél pobřeží Hada k území Kohouta, až nakonec dopluli do přístavního města Anchilúnu. Tam vstoupili do služeb pirátské královny Moag.

Rin se ještě nesečkala s nikým, koho by si vážila tak jako jí, Bezcitné svině, Prolhané vdovy a nemilosrdné vládkyně Anchilúnu. Moag byla někdejší královská choť, která po zavraždění svého manžela povýšila z paní na královnu a už roky řídila Anchilún jako nezákonnou enklávu zahraničního obchodu. Za druhé makové války svedla nějaké šarvátky s Trojlístkem a od té doby neustále odrážela císařovninu zvědy.

Ochotně svolila, že cch'-kche pomůže zlikvidovat Ta-ti na dobro.

Výměnou za to požadovala třicet hlav. Cch'-kche už jí jich přinesli dvacet devět. Většina patřila níž postaveným pašerákům, kapitanům a žoldnérům. Moaginy hlavním zdrojem příjmů bylo podloudně dovážené opium a ráda si udržovala přehled o překupnících, kteří nehráli podle jejích pravidel, nebo jí aspoň nemastili kapsy.

Třicátý terč byl těžší. Rin a cch'-kche dnes měli v úmyslu svrhnout adlažskou samosprávu.

Moag se už roky snažila prorazit na adlažský trh. Přímořské městečko toho nenabízelo mnoho, ale místní civilisté, v mnoha případech s vleklou závislostí na opiátech už od dob svazové okupace, ještě rádi utratí své celoživotní úspory za anchilúnský dovoz. Poslední dvě desetiletí vzdorovala Adlaga Moaginu agresivnímu obchodu s opiem jen díky obzvlášť bdělému přednostovi Jang Jüan-fuovi a jeho obecní správě.

Moag chtěla vidět Jang Jüan-fua mrtvého. Cch'-kche se specializovali na úkladné vraždy. Byla to dohoda snů.

Tři měsíce. Dvacet devět hlav. Ještě jedna fuška a budou mít stříbro, lodě a tolik vojáků, že upoutají pozornost císařské gardy na tak dlouho, aby Rin stihla nakráčat k Ta-ti a sevřít jí svými planoucími prsty hrdlo.

Pokud přístavní ostraha byla laxní, obrana hradeb nebyla veškerá žádná. Cch'-kche překonali adlažské hradby, aniž se jim někdo postavil. Nebylo na tom nic těžkého, jelikož po Mukeňanech zůstaly po celé délce hradeb obrovské díry a žádná z nich nebyla hlídána.

Za branou na ně čekal Unegen.

„Vybrali jsme si dobrej den pro vraždu,“ spustil, zatímco je vedl mezi domy. „Jüan-fu se má v poledne zúčastnit pietního aktu

na náměstí. Bude tam na ráně a my ho můžeme sejmut z boční uličky, ani se přitom nemusíme ukázat na světle.“

Unegen, na rozdíl od Arači, dával přednost své lidské podobě, když zrovna nepřivolával liščího ducha a neproměňoval se ve zvíře. Rin ale měla vždycky dojem, že na jeho vystupování je něco vyložené liščího. Unegen byl prohnáný a zároveň se všeho lekal, pořád těkal přimhouřenýma očima ze strany na stranu a sledoval všechny možné únikové trasy.

„Takže máme kolik, dvě hodiny?“ zeptala se Rin.

„Něco málo přes. Několik bloků odsud je skoro prázdný skladíště. Můžeme se tam zašít a počkat. Pak se, á, rozdělíme jako nic, kdyby se to zvirtlo.“

Rin se otočila ke cch'-kche a zamyslela se.

„Až dorazí Jüan-fu, rozebereme si rohy náměstí,“ rozhodla. „Su-ni bude na jihozápadním, Pa-ti na severozápadním a já si vezmu severovýchodní.“

„Nějaký diverzní akce?“ zeptal se Pa-ti.

„Ne.“ Za běžných okolností byly diverzní akce fantastický nápad a Rin s oblibou posílala Su-niho, ať natropí co největší spoušť, zatímco ona nebo Pa-ti se přitochí k cíli a podříznou mu krk, ale při veřejném aktu by vystavili civilisty příliš velkému nebezpečí. „První výstřel přenecháme Čchaře. My ostatní si pak proklestíme cestu zpátky k lodi, kdyby kladli odpor.“

„Pořád ještě se snažíme vydávat za obyčejný žoldáky?“ zeptal se Su-ni.

„Proč ne,“ odpověděla Rin. Zatím se jim slušně dařilo skrývat celý rozsah svých schopností, nebo aspoň umlčovat každého, kdo by mohl šířit fámy. Ta-ti netuší, že po ní jdou. Čím déle bude považovat cch'-kche za mrtvé, tím lépe. „Ale máme před sebou lepšího protivníka než obvykle, tak dělejte, co bude zapotřebí. Koneckonců potřebujeme další hlavu do pytle.“

Nadechla se a znovu si v duchu prošla celý plán.

To půjde. To bude dobré.

Vymýšlet strategii pro cch'-kche bylo jako hrát šachy s několika značně předimenzovanými, nepředvídatelnými a neobvyklými figurkami. Arača ovládal vodu. Su-ni a Pa-ti byli berserkové schopní rozpráshit celé oddíly, a ani se u toho nezapotit. Unegen se uměl proměnit v lišku. Čchara nejenže mluvila s ptáky, ale dokázala na sto metrů vystřelit pávovi oko. A Čchagan... Rin si nebyla tak úplně jistá, co Čchagan dělá kromě toho, že ji při každé příležitosti vytáčí, ale zjevně uměl dohánět lidi k šílenství.

Ti všichni dohromady proti jedinému újezdniému úředníkovi a jeho strážím budili dojem drtivé převahy.

Jenže Jang Jüan-fu byl na pokusy o atentát zvyklý. Musel být, jelikož byl jedním z mála nezkorumpovaných úředníků, kteří ještě v říši zůstali. Na každém kroku ho chránil oddíl nejostřílenějších bojovníků z celé provincie.

Rin z Moaginyých hlášení věděla, že za posledních patnáct let Jang Jüan-fu přežil přinejmenším třináct pokusů o atentát. Jeho strážce už si na zradu dávno zvykly. K jejich překonání byli potřeba nadpřirozeně schopní bojovníci. Byla nutná drtivá převaha.

Ve skladišti už cch'-kche neměli na práci nic kromě čekání. Unegen držel hlídku u latěk ve zdi a v jednom kuse sebou cukal. Čchagan a Čchara seděli zády ke zdi a mlčeli. Su-ni a Pa-ti stáli shrbeně a ruce měli ležérně založené, jako by prostě jenom čekali na večeri.

Rin přecházela po místnosti, soustředila se na svůj dech a snažila se vytěsnit bodavou bolest ve spáncích.

Napočítala už třicet hodin od chvíle, kdy naposledy požila opium. Byla to nejdelší doba za poslední týdny. Při chůzi si mačkala ruce a snažila se silou vůle přemoci bolest.

Nepomáhalo to. A ani proti migréně to nezabíralo.

Do prdele.

Zpočátku si myslela, že potřebuje opium jen na zármutek. Myslela si, že je bude kouřit kvůli úlevě, dokud vzpomínky na Spýr a Altana nezeslábnou do matné bolesti, dokud nebude schopná fungovat bez dusivého pocitu viny za to, co udělala.

Myslela si, že *vina* je to správné slovo. Ten iracionální pocit, ne mravní pojem. Opakovala si totiž, že jí to není líto, že Mukeňané dostali, co si zasloužili, a ona se za tím nebude ohlížet. Až na to, že ta vzpomínka se jí rýsovala v myšlenkách jako zející průrva a ona do té propasti vhazovala všechny lidské city, které ji ohrožovaly.

Jenže ta propast na ni pořád naléhala, ať se do ní podívá. Ať do ní spadne.

A Fénix ji nehodlal nechat zapomenout. Fénix chtěl, ať se tím chlubí. Fénix se sytil vztekem a vztek byl složitě provázaný s minulostí. A tak Fénix potřeboval den co den drásat otevřené rány v její mysli a zapalovat je, protože to v ní probouzelo vzpomínky a vzpomínky živily vztek.

Bez opia jí před očima neustále probleskovaly vidiny, často živější než okolní skutečnost.

Občas to byly vidiny Altana. Většinou ne. Fénix jí zprostředkovával celá pokolení vzpomínek. Tisíce a tisíce Spýřanů se v žalu a zoufalství modlily ke svému bohu. A bůh sbíral jejich utrpení, strádal je a měnil je v plameny.

Vzpomínky také uměly být ošidně klidné. Rin občas vídala snědé děti, jak běhají sem a tam po bělostné pláži. Viděla, jak na pobřeží šlehají do výšky plameny, ne pohřební hranice, ne zákazonosný požár, ale táborové ohně. Vatry. Ohniště, hřejivá a nápomocná.

A občas vídala Spýřany, tolik Spýřanů, že by to stačilo na vzkvétající osadu. Vždycky ji udivovalo, kolik jich je, celý národ, který v ní někdy probouzel obavu, že si ho jen vymyslela. Pokud se Fénix zdržel déle, Rin dokonce občas zachytila útržky hovoru v jazyce, je- muž skoro rozuměla, a viděla záblesky tváří, které skoro poznávala.

Nebyly to ty lité bestie z nikarských povídaček. Nebyli to nemyšlící válečníci, které z nich potřeboval mít Rudý císař a jimiž je nutil být každý následující režim. Milovali, smáli se a plakali u svých ohňů. Byli to lidé.

Ale pokaždé, než se Rin stihla ponořit do vzpomínky na kořeny, které neměla, uviděla na mizejícím obzoru čluny připlovající ze svazové námořní základny na pevnině.

To, co následovalo pak, bylo oblakem barev, nahromaděných úhlů pohledu, které se střídaly tak rychle, že je nestíhala sledovat. Povyk, křik, pohyby. Řady Spýřanů vyrovnaných na pláži se zbraněmi v rukou.

Ale nikdy to nestačilo. Svazoví vojáci v nich určitě viděli divochy stavějící se s klacky na odpor bohům a hřímání dělostřelby zažehlo osadu tak rychle, jako když se přiloží oheň k chrástí.

Z věžových lodí vylétávaly se strašlivě nevinným lupáním plynové pelety. Všude, kam dopadly, se šířila obrovská, hustá mračna štiplavého žlutého dýmu.

Ženy se hroutily. Děti se zmítaly. Řady válečníků se rozpadly. Plyn nezabíjel okamžitě — tak laskaví jeho vynálezci nebyli.

Pak vypukla jatka. Svazoví vojáci střídali nepřetržitě a bez rozmyslu. Mukenské kuše vystřelovaly tři šipky naráz a výsledkem byl nepolevující příval kovu trhajícího na kusy šíje, lebky, končetiny i srdce.

Prolitá krev kreslila do bílého písku mramorované vzory. Těla zůstávala ležet bez hnutí tam, kam dopadla. Za rozbřesku vypochovali na pobřeží svazoví vojevůdci a svými botami lhostejně šlapali po rozdrcených tělech, zatímco postupovali zakrváceným pískem k místu, kde chtěli zapíchnout svoji vlajku.

„Máme problém,“ ozval se Pa-ťi.

Rin se s trhnutím probrala ze zamyšlení. „Jakej?“

„Podívej se.“

Uslyšela nenadálý cinkot zvonů — veselý zvuk, v tom zdevastovaném městě zcela nepatřičný. Přitiskla tvář ke škvíře mezi laťkami. Davem se proplétal látkový drak upevněný na tyčích, které nesli tanečníci pod ním. Za ním následovali další tanečníci s pentlemi a stužkami, doprovázení hudebníky a úředníky z městské samosprávy ve světlečervených nosítkách. Za nimi šel dav.

„Říkals, že to bude malej obrád,“ pronesla Rin. „Ne nějakej blbej průvod.“

„Ještě před hodinou tady byl klid,“ ohradil se Unegen.

„A teď se na tom náměstí sešel celej újezd.“ Pa-ťi zamžoural mezerou v laťkách. „Pořád ještě platí to pravidlo o nulových civilních obětech?“

„Jo,“ odpověděl Čchagan, dřív než se Rin zmohla na slovo.

„S tebou není žádná legrace,“ opáčil Pa-ťi.

„Davy naopak cílený atentát usnadňují,“ řekl Čchagan. „Nabízejí lepší příležitost pro průnik k terči. Zaútočíte, aniž si vás někdo všimne, a vytratíte se, než jeho stráže stihnou zareagovat.“

Rin otevřela ústa, aby řekla: *I tak je to spousta svědků*, ale abstinční křeče ji předběhly. Tělem se jí přehnala vlna bolesti, která začala v břiše a odtamtud se šířila dál tak náhle, že svět na okamžik zčernal a Rin se mohla jen držet za hrudník a lapat po dechu.

„Není ti nic?“ zeptal se Pa-ťi.

Než stihla odpovědět, vhrkl jí na jazyk příval žluči. Zvedl se jí žaludek. Potom se jí útroby stáhly dalším návalem nevolnosti. Pak třetím.

Pa-ťi jí položil ruku na rameno. „Rin?“

„Jsem v pořádku,“ zopakovala snad už potisící.

Ale nebyla. Už zase jí tepalo v hlavě a migrénu tentokrát doprovázela nevolnost, která jí sevřela hrud' a nepovolila, dokud Rin s kňučením neklesla na kolena a nepředklonila se.

Na podlaze se rozstříkly zvratky.

„Změna plánu,“ prohlásil Čchagan. „Vrať se na loď, Rin.“

Otřela si ústa. „Ne.“

„Říkám ti, že nejsi ve stavu, kdy bys mohla být k něčemu dobrá.“

„Jsem tvoje velitelka, tak sklapni a dělej, co ti říkám.“

Čchagan přivřel oči. Skladiště ztichlo.

Rin se už měsíce přetahovala s Čchaganem o vládu nad cch'-kche. Neustále zpochybňoval její rozhodnutí a využíval každou příležitost, aby mohl dát jasně najevo, že Altan podle něj udělal pitomost, když ji jmenoval velitelkou.

A Rin věděla, že upřímně řečeno má pravdu.

Jako velitelka byla otřesná. Většina jejích útočných plánů za poslední tři měsíce se dala shrnout slovy „všichni zaútočíme naráz a uvidíme, jestli to dobře dopadne“.

Ale ona u toho musí být bez ohledu na své vůdcovské schopnosti. Musí dotáhnout Adlagu do konce. Abstinenci příznaky se po odjezdu ze Spýru neustále zhoršovaly. Při prvních několika misích pro Moag fungovala ještě docela dobře. Pak v ní to neutuchající vraždění, křik a vracející se vzpomínky z bojiště začaly znovu a znovu probouzet hněv, až nakonec trávila víc času v rauši než střízlivá a i za střízliva si připadala, jako by se pořád potácela na pokraji šílenství, protože ten hajzl Fénix ani na chvíli nezavře zobák.

Potřebovala od toho srázu vycouvat pryč. Jestli nedokáže něco tak obyčejného a jednoduchého jako tohle, jestli nedokáže zabít nějakého venkovského úředníka, který ani není šaman, tak bude těžko schopná čelit císařovně.

A ona přece nemůže ztratit šanci na pomstu. Pomsta je to jediné, co má.

„Ne že ohrožíš akci,“ napomenul ji Čchagan.

„Ne že mě budeš poučovat,“ odsekla.

Čchagan vzdychl a otočil se k Unegenovi. „Dohlédneš na ni? Dám ti laudanum.“

„Já myslel, že se má vrátit na loď,“ řekl Unegen.

„Změna plánu.“

„No dobře.“ Unegen cukl ramenem. „Když musím.“

„Ale no tak,“ ozvala se Rin. „Nepotřebuju kojnou.“

„Počkáš na kraji davu,“ pokračoval Čchagan, jako by nic neřekla. „Nebudeš se vzdalovat od Unegena. Oba budete sloužit jako posily a jinak budete naše poslední možnost.“

Zamračila se. „Čchagane...“

„Poslední možnost,“ zopakoval. „Už jsi zabila dost nevinných.“

Nastala hodina H. Cch'-kche se rozprchli, rozutíkali se ze skladiště a jeden po druhém se vmísili do davu.

Rin s Unegengem zapadli mezi shromážděné Adlažany celkem snadno. Hlavní ulice byly plné civilistů, bez výjimky pohlcených svými vlastními starostmi, a ze všech směrů se valilo tolik rušivých zvuků a obrazů, že Rin ani pořádně nevěděla, kam se má dívat dřív. Pokoušela se o ni ustavičná mírná panika, kterou ze sebe nedokázala setřást.

Hru na loutnu v čele průvodu přehlušila krajně neladící kombinace gongů a válečných bubnů. Na každém rohu nabízeli své zboží prodejci a vyřvávali ceny s naléhavostí, kterou si Rin spojovala spíš s výzvami k evakuaci. Ulice byly poseté slavnostními rudými konfetami, rozhazovanými dětmi i baviči, závějemi útržků červeného papíru, které pokrývaly veškeré volné místo.

„Kde na to vzali peníze?“ utrousila Rin. „Po odchodu Svazu hladověli.“

„Pomoc ze Sinegardu,“ tipoval Unegen. „Fond na oslavu konce války. Takhle pookřejou a zůstanou mu věrní.“

Všude, kam se Rin podívala, bylo jídlo. Obrovské kostky melounu na špejli. Bochánky s fazolovou náplní. Stánky v ulicích nabízely polévkové knedlíčky, z nichž kapala sójová omáčka, a koláčky s lotosovými semínky. Prodejci zručnými pohyby obraceli

vaječné buchtičky a z prskání oleje by za jakýchkoli jiných okolností dostala hlad, ale teď se jí z těch pronikavých vůní jen zvedal žaludek.

Zdálo se jí nespravedlivé a zároveň neskutečné, že může existovat taková hojnost jídla. Ještě před několika dny proploovali kolem lidí, kteří topili nemluvnata v říčním bahně, protože to byla rychlejší a milosrdnější smrt než je nechat pomalu umřít hladu.

Pokud tohle všechno připutovalo ze Sinergardu, znamenalo to, že říšská správa měla celou tu dobu k dispozici takovéhle zásoby potravin. Proč je za války zadržovala?

Pokud si obyvatelé Adlagy kladli tutéž otázku, nebylo to na nich vidět. Všichni vypadali tak spokojeně. Obličejové svaly měli uvolněné prostou úlevou, že je po válce, říše zvítězila a oni jsou v bezpečí.

A jí to dohánělo k zlosti.

Věděla, že má odmalička problémy se vztekem. Na Sinergardu u ní pořád propukaly prudké záchvaty zlosti, jejichž následky řešila až dodatečně. Teď ale vztek trval pořád, nevýslovná zloba, o kterou nestála a neuměla ji potlačit ani ovládat.

Přitom ale nechtěla, aby to skončilo. Vztek jí byl štítem. Pomáhal jí nerozpomínat se na to, co udělala. Protože dokud bude mít zlost, bude to v pořádku — nejednala totiž bezdůvodně. Bála se, že jakmile zlost opadne, mohla by se přestat ovládat.

Pokusila se zabavit pátráním v davu po Jang Jüan-fuovi a jeho strážích. Snažila se soustředit na úkol, který měla před sebou.

Její bůh jí to nedovolil.

Zabij je, pobízela ji Fénix. Oni si to štěstí nezaslouží. Nebojovali.

Náhle měla před očima vidinu hořícího tržiště. Zuřivě zavrtěla hlavou a pokusila se vytěsnit Fénixův hlas. „Ne, přestaň...“

Ať shoří.

Z dlaní jí při těch slovech sálalo horko. Stáhl se jí žaludek. Ne — ne tady, ne teď. Pevně zavřela oči.

Spal je na prach.

Začal se jí zrychlovat tep. Zorné pole se jí zúžilo do pouhé tečky a znovu se roztáhlo. Cítila, že na ni jde horečka. Náhle měla dojem, že dav je plný nepřátel. Rázem se ze všech stali svazoví vojáci v modrých uniformách a v následujícím okamžiku z nich byli zase civilisté. Zhluboka, přiškrceně se nadechla a se zavřenýma očima se pokusila nabrat do plic vzduch, přičemž se snažila silou vůle znovu rozehnat ten rudý opar.

Teď už to nešlo.

Ze smíchu, hudby a usměvavých tváří postávajících kolem ní jí bylo do křiku.

Jak se opovažují žít, když Altan je mrtvý? Zdálo se jí příšerně nespravedlivé, že život může jít dál a tihle lidé slaví válku vyhranou někým jiným, i když pro ni nic nevytrpěli. . .

Žár v dlaních sílil.

Unegen ji vzal za rameno. „Já myslel, že se ovládáš.“

Nadskočila a otočila se na patě. „Taky že jo!“ sykla. Moc hlasitě. Okolostojící se od ní odtáhli.

Unegen ji odvedl na kraj davu, do bezpečí stínů pod zříceninami. „Přitahuješ pozornost.“

„Nic mi není, Unegene, tak mě pusť. . .“

Nepustil. „Koukej se uklidnit.“

„Já vím. . .“

„Ne. Jako že teď hned.“ Ukázal bradou někam za ni. „Je tady.“

Rin se otočila.

V krytých nosítkách z rudého hedvábí jako pro nevěstu seděla císařovna.